

[Poul Møller.]

Det er en anselig skattestigning, og det har for mit parti medført, at vi atter og atter har overvejet, om man er inde på den rette vej med denne fortsatte stigning i statens skatteindtægter.

Det vil være det høje ting bekendt, at det konservative folkeparti er kommet til den konklusion, at finansieringen af statens låneforpligtelser bør finde sted på en anden måde end gennem den fortsatte overskuds-politik, gennem den fortsatte stærke skattestigning, der dræner de private lånekanaler — en politik, der akkumulerer borgernes krav til staten og frister myndighederne til øgede offentlige udgifter. Vi har trods en skattestigning på 800 mill. kr. årlig ikke under denne regering haft synderlig gode erfaringer med hensyn til nytten af en overskudspolitik, hvis officielle begrundelse hele tiden har været kravet om forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Vor valutaviske balance viser os desværre med al ønskelig tydelighed, til hvor ringe nytte forbrugsbegrænsningen i virkeligheden har været over for landets valutavanskeligheder. Dette hænger for os åbenbart sammen med regeringens tilbageholdenhed over for omkostningsproblemet. Hvis man ikke evner at holde omkostningerne i ave, vil en øget udskrivning med forbrugsbegrænsende formål eller med et hvilket som helst andet formål forplante sig til omkostningsniveauet og derfor i løbet af kortere eller længere tid sætte sig selv ud af kraft, ophæve sin egen virkning med det resultat, at en sådan forbrugsbegrænsning blot har forringet kronens købekraft. Derfor vil, hvis vi fortsat benytter dette middel, det ene kriseforlig og skatteforlig naturnødvendigt afløse det andet. Selv om man formelt ved disse forlig om skatteproblemer søger at omgå detailpristallets bevægelser, slår øgede skatter og afgifter alligevel igennem i indkomsternes størrelse. Ved afslutningen af nye lønoverenskomster og ved den daglig forekommende lønglidning opnår lønmodtagerne dækning for de øgede leveomkostninger,

som nye afgifter fører med sig, og andre befolkningsgrupper sikrer sig også at opnå dækning derfor.

Det konservative folkeparti kan på baggrund af disse erfaringer ikke acceptere nødvendigheden af en fortsat overskudspolitik. Vi vil derfor under de kommende udvalgsforhandlinger søge at vinde tilslutning til vor tidligere skitserede tanke om en antiinflationspolitik, som vi nu mener er fuldt ud lige så nødvendig, som den har været det tidligere. Vi skønner vel, at frygten for en inflationsudvikling er begrænset med de prisfald, der er sket for landbrugets vedkommende, men vi skønner også, at i følgeskab med de faldende eksportindtægter, som de faldende landbrugspriser på verdensmarkedet medfører, er det endnu mere nødvendigt end tidligere at have opmærksomheden henvendt på omkostningsproblemet. Da er det simpelt hen nødvendigt, hvis vore producerende og eksporterende erhverv skal kunne klare sig i den konkurrence, de nu stilles over for, og vi ikke skal til at føre en statssubsidiepolitik over for landbruget, at føre en politik, der sigter mod at holde omkostningerne i ave.

Jeg tror ikke, jeg behøver at gøre ret mange bemærkninger om den antiinflationspolitik, som mit parti vil forsøge at vinde tilslutning til. Det er midlet til at søge omkostningerne nedbragt, at sikre kreditmidlernes overførsel til banker eller sparekasser, til de private lånekanaler; og ved at kombinere skattenedsættelsen med en dokumentation for, at bunden opsparing har fundet sted, kunne man samtidig forhindre en forbrugsudvidelse, som kunne blive resultatet og formentlig ville blive resultatet af en skattelettelsespolitik.

Vi vil altså forsøge under de forhandlinger, der skal foregå i de kommende 10-12 dage, at vinde det høje tings tilslutning til en sådan politik. Vi håber og tror, at dette må blive muligt, og vi er i hvert fald af den overbevisning, at skulle tingets flertal afvise dette forsøg, afvise, at man prøver denne vej, nu da man kan se, at den gamle vej